

"נוקשים" ! הוא צועק כמושוגע. ,,עליתם על שדה מוקשים! רדו משם!"

כשחזרתי לפנות ערב סיפרו לי על ההסתערות. העובדות הן פשוטות: המצרים כותרו ונלכדו בתוך כיס. היה ברור לנו שבמוקדם או במאוחר ינסו לפרוץ החוצה. נראה כי עליידי ההסתערות הזאת רצו לבדוק את עצמת המערך שלנו לקראת פריצה הלילה. אך התוצאות ודאי לא יעודדו אותם לכך. כשתי כיתות שלהם הסתערו על מוצב-תצפית קדמי שלנו. הם השאירו שם תשעה הרוגים. אצלנו נפצע בחור אחד. הלכתי למרפאה כדי לשאול על מצבו של הפצוע. זה בחור צעיר שמאו שהכרתי אותו בשורות המלואים לפני שנתיים, מעולם לא ראיתיו ללא חיוך על שפתיו. בעת ההסתערות המצרים חספו צרור בזרועו הימנית. עד שחבשו אותו איבד הרבה דם. אולם מיד אחרי זה הועבר לבית-חולים שדה. במרפאה פגשתי בסמל החובשים. "אתה יודע", אמר לי, "גם אני הייתי שם."

מתפרק על התגורר ונדרם. הוא לא מעיר אותי. אבל כל חמש דקות אני מתעורר, עובד, נדרם ומתעורר שוב בדיוק בזמן. איך פועל המנגנון הזה — אני לא יודע.

המיגים מתקיפים

יום רביעי, 31 באוקטובר, 1956. שעה 18.30.

ל מני חצי שעה קיבלנו פקודת התראה לתזווה. בינתיים אני יושב בגיפי, מחכה וכותב. נראה כי כל הפרשה של הלילה שעבר תחזור עכשיו עוד פעם. אבל היום, לפחות, הספקתי לישון קצת מדי פעם בפעם. כולם היו היום ממש "הרוגים" מחוסר שינה. לפחות הישיבות ישבו מסכים לשוחה. אחד זקצינים, שבא אחרון, נעמד ליד זחל סמוך, ונשען עליו. המג"ד דיבר ופנה אליו. הוא לא ענה. "יעקלה", אמר המג"ד, "מה הענינים אתך?" "מה?" השיב, "לא שמעתי. כנראה נרדמתי."

במשך היום הופגזו מדי פעם בפעם, אך איש לא נפגע. שיירת האספקה שלנו הותקפה עליידי ששה מיגים. שמונה אנשים נפצעו, ביניהם קצין הרכב. איזה לך זה. יש לו תמיד בדיחה מתאימה לכל הזדמנות. ברגע הראשון לא יודעים אם הוא מדבר ברצינות או לא, והוא בעצמו עושה פרצוף מאד רציני — עד שהוא פורץ בצחוק. פעם, לפני שנה, היינו בשורות מלואים בנוה-מדבר. כרגיל היתה מתיחות בארץ ובמקומות שונים ארעו תקריות גבול. יומיים קודם-לכן הרגו הסורים מספר שוטרים ש הבטיחו דייגים על הכנרת. פתאום, איך שאני הולך לאכול ארוחת צהרים, מופיעים אצלנו ששה מטוסים בגובה רב. בדיוק מעל למקום התגיה שלנו הם מתחילים להתהפך על הצד ולצלול אחד אחד. זה היה כמו בהתקפה על פרל-הרבור בסרט "מעטה ועד עולם" (אם אינני טועה היו אלה מטוסים מ אותו הסוג). בדמיוני כבר שמעתי את טרטור מכוונת היריה שלהם. אבל כשירדו ראינו שהם לא מצריים, לא סוריים ואפילו לא יפאניים, אלא שיש להם מגן-רוד מתחת לכל כנף. למה עשו את החכמה הזאת בדיוק מעלינו, אינני יודע עד היום. אחרי שהם הסתלקו, פגשתי את קצין הרכב ליד אהל הסיירים שלו. "ראית איך שהם צללו?" שאלתי אותו.

"שמע", הוא אומר, "זה הרגיו אותי נורא. חשבתי שהם רוצים להיכנס לאוהל שלי. זה משגע אותי. פשוט לא סובל דברים כאלה. כשאני רואה שאירון נכנס אלי לאהל, אני מתרגז ויוצא תכף מהצד השני. לא סובל אותם אצלי באהל" אמר — ופרץ בצחוק.

היום צללו אליהם המיגים כשבע פעמים. אבל הם פגעו רק בשתי מכוניות. מתחת לאחת מהם שהיתה עמוסה תחמושת ופצצות מכל הסוגים, שכבו שלוש שיה חברה שלא הספיקו לקפוץ לשדה ולהתרחק. הם רצו לצאת מתחת למלכות הזאת, אך בינתיים נפצע אחד מהם בגליו, ושני האחרים נשארו כדי לספל בו. צריכה להיות הרגשה מזופפת למדי, לשך כב שם מתחת למטען של פצצות כשכל רגע עלולה להכנס לחוכן רקטה מהמיגים. נהג המכונית, שהיה אחד מהשלושה, ראה לפתע כי גם השני פצוע. ירד לו דם במצח. "אמרת לי יש לך פה דם", סיפר לנו אחר כך. "ההוא נגע במצח — והתעלף."

לבסוף בא לשם פייפר והמיגים עזבו את השיירה והתחילו לרדוף אחריו. קצין הרכב, שהיה מפקד השיירה, היה פצוע בשתי רגליו. איכשהו גרר את עצמו ואירגן את העמסת הפצועים האחרים ואת המשך הנסיעה.

גם אצלנו הופיעו מטוסים. אבל תמיד התברר שהם שלנו. כששמענו אותם, קפצנו לשוחות, עד שראינו כי הם מריקים את המטענים שלהם על ה מצרים. לפנות ערב ראינו קרב אוירי. ארבעה מטוסי סילון תמרגו באויר, אחד אחרי השני, כמו כלב המנסה לתפוס את הנוב שלו. אחרי זה ירו ועשו שמיניות. מה יצא מזה בסוף — איי אפשר לדעת.

גם המג"ד הסתכל עליהם ואמר: "זה שהם גלח מים אחד נגד השני בשמים — מילא, אבל למה הם יורדים עלינו? צריך לסדר איזה אמנה חדשה, ש כוחות היבשה ילחמו נגד כוחות יבשה, ואויר נגד אויר."

ככה עבר היום הזה. המצרים שלפנינו סגורים מכל הצדדים וחיל-האויר יושב עליהם מלמעלה. מצבם באמת מחורבן. בינתיים השעה כבר 19.10 ואני מפסיק לכתוב. אולי אספיק לישון קצת עד שגוזז.

השעה 06.03. ישנתי במשך כל הלילה בישיבה בגיפי. מילא, לפחות היה שם הם יותר מאשר בחוץ. בדיוק בשש בוטלה ההתראה לתזווה ואנחנו נשארים פה עד להודעה חדשה.

הסמל שלמד רפואה

יום חמישי, 1 בנובמבר, שעה 23.15

ע ל הסתערות המצרים שמעתי רק לאחר מעשה. לפני הצהרים נסעתי למפקדת החטיבה כדי לברר עניין מסויים (מצטער, לא יכול להתבטא יותר ברור במקרה זה).

הוא היה מוטל בצד הדרך, כמו ישן. סישהו כיסה אותו בשמיכה

"כדי להוציא את הפצוע?" שאלתי.

"לא, הגעתי למוצב בדיוק ברגע התחלת ההסתערות."

"לשם מה?"

"זהו בדיוק מה שאני שואל את עצמי. שמע, קרה לי שם דבר מוזר ביותר."

והוא התחיל לספר.

"אינני יודע, אם ידוע לך כי יענקלה, מפקד פלוגה ט', ואני, הננו חברים עוד מאז מלחמת העצמאות. שנינו שימשנו מפקדי כיתות באותו גדוד. אני השתחררתי מיד עם (המשך בעמוד 22)

,,אבידות היו לכם? - הרוג אחד. הנה הוא שוכב... - אני רושם: הרוג ראשון.